

Megaesofagus suņiem un tā kontrole

Autors: **Dr. Kathy Morris-Stillwell**

Iemācīšanās kontrolēt suņa megaesofagusu prasa piepūli un var šķist biedējoša.

Iepazīšanās ar dažādām metodēm, kas palīdz kontrolēt šo stāvokli, palīdzēs izstrādāt ārstēšanas plānu tieši Jūsu sunim. Šis materiāls ir paredzēts, lai piedāvātu dažādas metodes un tehnikas, kā arī lai veicinātu diskusiju starp veterinārārstu un dzīvnieka īpašnieku par to, kāda rīcība būtu piemērotākā katrā individuālā gadījumā, sastopoties ar suni, kam uzstādīta diagnoze megaesophagus - barības vada dilatācija.

Ja suņa barības vads ir vesels, iekļūstot barībai, tas veic viļņveida kontrakcijas, virzot barību kuņģa virzienā. Megaesofagus gadījumā cauruļveidīgajam barības vadam zūd spēja veidot kontrakcijas – tas kļūst paralizēts un atslābis, un nespēj veikt ēdiena virzību.

Slimais barības vads pārtrauc refleksa izpildi, kas nodrošina rīšanas kustību atdalīšanu no elpošanas. Barības vads var piepildīties ar šķidrumu un barību, kas veicina šo masu ieelpošanu plaušās. Barības vada satura nokļūšana kuņģī notiek lēni, ēdiens var tikt regurgitēts un izvadīts no mutes vai nonākt plaušās, izraisot pneimoniju.

Dzīvnieku īpašnieki var pievienoties Yahoo *Megaesophagus* atbasta grupai, kas dod iespēju sazināties ar cilvēkiem, kuru dzīvnieki cieš no šīs problēmas un kas atraduši metodes, kā sadzīvot ar šo slimību. Jāatzīmē šo suņu īpašnieku lielais ieguldījums, meklējot metodes, kas palīdz slimajiem dzīvniekiem nodrošināt optimālas labas veselības uzturēšanas

Megaesophagus biežāk sastopams suņiem, nevis kaķiem, bet tālāk aprakstītās metodes iespējams lietot arī kaķiem un seskiem. Pierakstu veikšana par to, kuras metodes ir noderīgas un kuras – nē, ir lietderīgi kā īpašniekam, tā veterinārārstam.

Ikviens suns ar megaesofagusu (izņemot iedzimtos gadījumus) būtu jāpārbauda uz *myasthenia gravis* un Adisona slimību – hipoadrenokorticismu. Retāk sastopams cēlonis ir saindēšanās ar svinu (piemēram, ja mājas apdarē lietota svinu saturoša krāsa vai tiek lietoti keramiskie trauki, kuru krāsas sastāvā ir svins), polineuropātija, polimiopātija, daži parazīti un smags barības vada iekaisums – esofagīts. Ja netiek sagaidīti cerētie uzlabojumi, apspriežaties ar veterinārārstu par iespējamu neirologa vai cita speciālista apmeklējumu, kas varētu palīdzēt Jūsu dzīvniekam.

Visas zemāk aprakstītās ārstēšanas metodes vispirms jāapspiež ar savu veterinārārstu.

Vislabākais variants ir vienlaikus lietot tikai vienu metodi vai medikamentu, tādējādi izvairoties no situācijām, kad grūti saprast, kas palīdz un kas - nē.

Ezofagīts

Kuņģa satura (skābes) iekļūšana barības vadā, it sevišķi, ja tas notiek ilgstoši, rada stipru barības vada gļotādas kairinājumu un barības vada iekaisumu – ezofagītu. Iespējams lietot sukralfātu kā barības vada „pārklājēju”. To vajadzētu lietot stundu pirms vai divas stundas pēc ēdienreizes vai citu medikamentu lietošanas. Pēc lietošanas dzīvnieks būtu jānotur vertikālā stāvoklī vismaz piecas līdz desmit minūtes. Kaut arī tabletes ir lētākas, tās uzrāda sliktākus rezultātus, pat tad, ja tiek saberztas un sajauktas ar ūdeni.

Barības vada iekaisumu iespējams diagnosticēt tikai ar endoskopiju- izmeklējot barības vadu narkozē esošam dzīvniekam. Tomēr lielākoties ezofagīta aizdomu gadījumā ārstēšana tiek veikta bez šādas diagnozes apstiprināšanas, jo tas ir ļoti plaši sastopams biežas regurgitācijas gadījumos.

Ezofagīta laikā ir lietderīgi orālās zāļu formas (caur muti lietojamās) aizvietot ar injicējamām. Apgūt injekciju tehniku Jums var palīdzēt veterinārajā klīnikā, arī Youtube.com ir pieejami video, kas demonstrē injekciju veikšanas tehniku.

Lietojot skābes izdalīšanos mazinošus līdzekļus (piemēram, famotidīnu, ranitidīnu, omeprazolu), samazinās kuņģa skābums. Cimetidīns neuzrāda gandrīz nekādus rezultātus skābuma samazināšanā. Ranitidīnu saturošiem līdzekļiem piemīt arī peristaltiku veicinošas ietekmes, kas arī ir noderīgas. Dažiem dzīvniekiem vislabāk strādā vairāku skābes neitralizējošo medikamentu kombinācijas, lietotas 2 līdz 3 reizes dienā. Ezofagīts ir ļoti sāpīgs, tādēļ var būt nepieciešamība lietot arī pretsāpju līdzekļus, piemēram, gabapentīnu vai tramadolu, īpaši ārstēšanas sākuma periodā.

Smags barības vada iekaisums var izraisīt nelabumu, pret ko var palīdzēt pretvemšanas līdzekļi – piemēram, maropitants, ondansetrons. Maropitantu iespējams lietot gan tablešu, gan injekciju veidā.

Citi iespējami noderīgi medikamenti

Gremošanas trakta kustības veicinoši medikamenti, piemēram, metaklopramīds, cisaprīds vai eritromicīns mazās devās var palīdzēt uzturēt kuņģi tukšu, kas savukārt samazina barības daudzumu, kas refluksa ceļā var iekļūt barības vadā. Cisaprīda izvēles gadījumā retos gadījumos sunim var sākties sirdsdarbības traucējumi, šādos gadījumos jāsamazina deva.

Dažiem suņiem no Megaesofagus atbalsta grupas novērotas blakusparādības, lietojot metaklopramīdu – tie uzvedās nemierīgi, nervozi, un, kā izteicās saimnieki – šķitis, ka dzīvnieki redz spokus. Simptomi izzūd dažu stundu laikā. Šādos gadījumos var mēģināt samazinātu devu vai kādu citu gremošanas trakta motilitāti veicinošu medikamentu.

Betanehols spēj uzlabot barības vada peristaltiku ļoti mazā megaesofagusa gadījumu skaitā – gadījumos, kuros vēl daļēji saglabājusies barības vada inervācija.

Ja dzīvniekam ir aspirācijas pneimonija, var būt nepieciešamas antibiotikas, kursa garums šādā gadījumā var sasniegt 4 līdz 6 nedēļas.

Aspirācijas pneimonijas gadījumos var tikt lietoti arī mukolītiskie līdzekļi (palīdz šķīdināt gļotas) un atkrēpošanu veicinoši medikamenti, tomēr lielu efektu tie nedod. Acetilcisteīnu labāk lietot tablešu veidā, jo aerosola formā tas ir kairinošs.

Dažiem suņiem ar megaesofagusu var būt nepieciešama speciālā barība ar zemu tauku saturu, bet, ja dzīvniekam novēro alerģijas, jālieto hipoalerģiskā diēta. Šīs ārstnieciskās barības pieejamas veterinārajās klīnikās.

Regurgitācija

Regurgitācija no vemšanas atšķiras ar to, ka regurgitācijas gadījumā nav nekādu pazīmju, kas liecinātu par tās tuvošanos, nenovēro iepriekšēju rīstīšanos un vēdera muskulatūras kontrakcijas. Ēdiens tiek izdalīts pasīvā veidā. Jāatceras, ka regurgitāciju no vemšanas palīdz atšķirt ne tik daudz barības masu saturs vai laiks, kad tas notiek, bet gan VEIDS, KĀ tas notiek. Piemēram – Vai suns pirms tam rīstījās?

Novērst visus regurgitācijas gadījumus nav iespējams. Kā atzīst šādu suņu īpašnieki – „Regurgitācijas gadās”. Dažiem suņiem ir normāli un pieņemami dažas reizes dienā regurgitēt nelielu barības daudzumu. Tomēr, ja Jūsu dzīvniekam tas iepriekš nav bijis raksturīgi, vai ja regurgitācija kļūst biežāka, tam jāpievērš uzmanība. Biežāka regurgitācija kļūst dzīvniekiem, kam attīstās aspirācijas pneimoniya vai gastrointestinālā trakta problēmas, piemēram, antibiotiku izraisītā gastroparēzija.

Ūdens

Ūdeni piedāvāt dzīvniekam vajadzētu tikai tad, kad iespējams nodrošināt tā atrašanos vertikālā pozīcijā. Ja dzīvniekam ir slodze (piemēram, pastaigas laikā), piedāvājiet viņam ūdeni un noturiet viņu vertikāli vismaz 5 minūtes pēc tam, ja izdzerts lielāks daudzums ūdens, tad vertikālais stāvoklis jāaglabā ilgāk. Šo procesu var atvieglot, iemācot sunim ar muguru atbalstīties pret Jūsu kājām un turot vertikāli suņa ķermeņa augšdaļu.

Nepieciešamo ūdens daudzumu parasti iespējams nodrošināt ar barību, un tad sunim nav nepieciešamības dzert no bļodas. Nepieļaujiet situāciju, kad sunim ir pieejamas ūdens bļodas, peļķes, klozetpodi, izlietnes u.c. vietas, kur viņš pats spēj piekļūt ūdenim. Ja Jums ir vairāki dzīvnieki, Jums jāpiedāvā tiem ūdens vairākas reizes dienā, bet tas nedrīkst atrasties vietā, kas pieejama sunim ar dilatēto barības vadu.

Ja Jūsu suns ir atūdeņojies, vai veterinārārsts konstatē, ka sunim nepieciešams papildu šķidrums, Jūs ar veterinārārsta palīdzību varat iemācīties ievadīt šķidrumu subkutāni („zemādā”).

Daži suņi nav spējīgi normāli dzert ūdeni regurgitācijas dēļ – šādos gadījumos noderīgi ūdeni pievienot barībai. Iespējams ūdeni sagatavot želejveidā, atvieglot tā uzņemšanu – piemēram, nesālītam cāļa buljonam pievienojot želatīnu, atdzesējot un sagriežot kubciņos. Jūsu veterinārārsts var izrēķināt Jūsu sunim ik dienas nepieciešamo ūdens un kaloriju daudzumu.

Slodze

Daži suņi uzrāda uzlabojumus, ejot 5 līdz 10 minūtes garās pastaigās pirms un/vai pēc maltītes vai ūdens uzņemšanas. Turklāt, lielākā daļa suņu var pildīt tādas pat uzdevumus un spēlēties tāpat, kā to dara veselie sugas brāļi. Daži atbalsta grupas suņi nodarbības ar adžiliti sportu, un daži pavada saimniekus medībās.

Barošana

Poza

Viens no svarīgākajiem veidiem, kā palīdzēt šiem pacientiem, ir piedāvāt tiem barību, ūdeni un našķus tikai vertikālā pozīcijā. Tā ir neapstrīdama barības vada dilatācijas kontroles tehnika, kas obligāti nepieciešama tikpat kā visiem megaezofagus slimniekiem. Tā kā barības vads ir paralizēts, ja suns netiek barots vertikāli vai arī ir tikai nedaudz slīpā pozīcijā, mēs nevaram pilnībā izmantot gravitācijas priekšrocības. Gravitācija ļauj ēdienam, dzērienam un medikamentiem IZKRIST cauri barības vadam kuņģī.

Beilija krēsls (Bailey Chair), kas nosaukts tā izgudrotājam piederošā suņa vārdā, palīdz nodrošināt pareizu un veiksmīgu barošanas tehniku. Krēsla būvēšanas instrukcijas un pamācoši video ir plaši pieejami internetā. Pareiza Beilija krēsla uzbūve nodrošinās suņa komfortu un veicinās tā vēlmi krēslu izmantot. Lūdzu, esiet pacietīgi, apmācot jūsu suni krēsla lietošanā, daži suņi to apgūst ļoti ātri, bet daži – lēnāk.

Dažas no svarīgākajām lietām, kas slimā suņa saimniekam jāmaina nekavējoties pēc diagnozes uzstādīšanas, ir barības daudzums katrā ēdienreizē, maltīšu skaits dienā un barības forma. Barības formu jāmaina uz vai nu šķidru, samaltu līdz viendabīgai konsistencei blenderī, vai arī uz saspiegtai kotletei līdzīgu formu, kas ļautu to norīt veselu bez barības daļiņu pielipšanas pie barības vada sieniņas un tās kairināšanas. Barības vada kairinājums veicina regurgitāciju un palielina aspirācijas risku. Galvenais mērķis ir iegūt vairāk kaloriju un barības vielu mazākā apjomā. Uzmanīgi izmēģinājumi un neveiksmes palīdzēs saimniekam saprast, vai viņa suns labāk panes šķidro barību – kas nodrošina arī pastāvīgu suņa papildus hidratāciju – vai kotletes formas barību. Lielākajai daļai suņu nepieciešamas vairākas nelielas ēdienreizes ar aptuveni trīs stundu intervālu, it īpaši sākotnējā ārstēšanas periodā, kamēr citi suņi var uzņemt lielākas un retākas maltītes. Lielākajai daļai suņu tomēr ir pietiekamas trīs maltītes dienā. Saimniekam nevajadzētu mēģināt atgūt suņa zaudēto svaru pārāk strauji. Pirmais uzdevums ir noskaidrot, kāda barība visdrošāk nonāk kuņģī un paliek tajā.

Beilijs sēžot savā barošanas krēslā (1998-2011, barības vada dilatācija diagnosticēta 3 mēnešu vecumā). Viņa saimnieks izgudroja Beilija krēslu.

Uzturs

Trekna barība var izsaukt regurgitāciju. Ja esat noraizējies par suņa svara atgūšanu, labāk tomēr vispirms apturēt regurgitāciju. Barību ar zemu tauku saturu suņi ar megaezofagus panes labāk, it īpaši slimības sākuma posmā. Tā kā tauki ilgāk atrodas kuņģī nekā olbaltumvielas vai ogļhidrāti, tie var izprovocēt biežāku barības regurgitāciju no kuņģa barības vadā. Nav vēlama barība ar augstu šķiedrvielu saturu, jo ar tādu barību var būt grūtības uzturēt suņa svaru normas robežās. Vēlama ir kalorijām bagāta barība ar zemu tauku un zemu šķiedrvielu saturu. Vaicāriet savam veterinārārstam padomu ēdināšanas jautājumos.

Neapstrādāta barība šādiem dzīvniekiem nav ieteicama kuņģa satura aspirācijas riska dēļ – neapstrādātā barībā esošās baktērijas šādā gadījumā var radīt draudus veselībai. Turklāt, ir novērots, ka slimie dzīvnieki slikti panes rīsus. Ja vēlaties pats sagatavot savam mājdzīvniekam barību, stingri iesakām sazināties ar dzīvnieku ēdināšanas speciālistu, lai tiktu sastādīta sabalansēta ēdienkarte. Daudzi speciālisti iesaka šiem suņiem nodrošināt barības piedevas, jo saimniekiem ir tikpat kā neiespējami iekļaut barībā visus nepieciešamos mikroelementus. Piemēram, kokosriekstu piena pievienošana barībai var papildināt uzturu ne tikai ar kalorijām, bet arī ar papildus šķidrumu.

Daudziem suņiem un kaķiem var ar laiku sākt dot parasto dzīvnieku barību, kad ir noskaidrota dzīvniekam piemērotākā barības konsistence. Piemērotākās konsistences barība izsauks regurgitāciju vismazāk. Katram dzīvniekam var būt dažāda vajadzība pēc barības konsistences -dažiem suņiem vispiemērotākā ir šķidra putra, citiem barība kotletes formā, un citi var ēst konservēto suņu barību. Reti kurš suns vai kaķis varēs ēst sauso barību. Uzsākot šo dzīvnieku barošanu, vislabāk ir sākt ar šķidru vai pudiņa konsistences barību.

Lielāko daļu suņu jātur vertikāli 20-30 minūtes, lai ļautu barībai un ūdenim ar gravitācijas palīdzību nonākt kuņģī.

Jāierobežo pieeja lietām, ko dzīvnieks uztver kā „ēdienu”: fekālijas, kauli, āda, kaķu barība utt. Ja nepieciešams, sunim atrodies ārā var uzlikt restveida uzpurni (pāri uzpurnim var pārvilkt neilona zeķi, kas neļaus sunim neko uzlaizīt cauri uzpurna restēm). Nelietojies uzpurni, kas kavē sunim atvērt muti.

Barības zondes

Ja dzīvnieks nespēj ēst vai regurgitācija turpinās, var būt nepieciešama barības zondes ievietošana. Šīs perkutānās endoskopiskās gastrotomijas (PEG) zondes jāievieto, dzīvniekam atrodoties vispārējā narkozē, un pieredzējis veterinārārsts to var paveikt ātri. Lielākoties operācija nav nepieciešama, bet, ja barības vads ir pārāk bojāts vai ja tajā ir izveidojušās striktūras, reizēm jāveic zondes ķirurģiska ievietošana. Diemžēl, daudzi saimnieki gaida pārāk ilgi, līdz izlemj ievietot zondi.

	
Pagaidu barošanas zonde (PEG)	Pastāvīgā barošanas zonde (PEG) ar auduma polsteri starp ādu un zondes ārējo galu, kas absorbē šķidrumu tā notecēšanas gadījumā.

Aspirācijas pneimonija

Aspirācijas pneimonija (AP) ir viena no biežākajām barības vada dilatācijas blakus parādībām, un ātri var kļūt bīstama dzīvībai. Infekcija plaušās var attīstīties ātri. AP pazīmes šiem dzīvniekiem var parādīties ļoti strauji, bet dažiem dzīvniekiem tās attīstās vairāku dienu laikā. Klepus ne vienmēr ir novērojams slimības sākumā, tāpēc, ja dzīvniekam pazūd apetīte vai tas kļūst letarģisks, jāpievērš pastiprināta uzmanība AP riskam. AP var smagi saasināties dažu stundu laikā pēc pirmo pazīmju parādīšanās, tāpēc labāk vērsties pie veterinārārsta pēc iespējas ātrāk.

Diemžēl AP radītās izmaiņas ne vienmēr iespējams saklausīt ar stetoskopu, tāpēc obligāti jāveic rentgena uzņemšana. Nepieciešamas trīs rentgena attēla projekcijas, tā kā AP novērtēšana ar tikai vienu vai divām projekcijām var būt apgrūtināta. Situāciju vēl vairāk sarežģī fakts, ka rentgenā redzamas AP izmaiņas var neparādīties 1-2 dienas. Līdz ar to, pie

pirmajām aizdomām par AP labāk uzsākt ārstēšanu, nekā nogaidīt, jo inficēto dzīvnieku veselība var pasliktināties ļoti strauji.

Antibiotikas nepieciešams dot 4-6 nedēļas. Pirms pārtraukt antibiotiku lietošanu, jāveic atkārtota rentgenoloģiskā pārbaude. Labākais veids, kā noteikt atbilstošas antibiotikas, ir ievākt paraugu tieši no plaušām vai nu transtraheālas skalošanas ceļā vai ar bronhoalveolārās lavāžas palīdzību. Tā kā šīs procedūras tomēr ir invazīvas, veterinārārsti parasti dod priekšroku empīriskai antibiotiku izvēlei (teorētiski visatbilstošākā medikamenta izvēle). Minētās diagnostiskās procedūras tiek veiktas tikai gadījumā, ja AP nepakļaujas ārstēšanai.

Albuterola inhalācija ir noderīgs palīg līdzeklis AP ārstēšanā. To var kombinēt ar perkusijas terapiju (kupāža), kas palīdz atdalīties krēpām no plaušu audiem. Kompresijas inhalatorus (izsmidzinātājus jeb nebulaizerus) var iegādāties aptiekās, medicīnas preču veikalos vai arī internetā (eBay u.c.). Ērti izmantojami un kvalitatīvi kompresijas inhalatoru zīmoli ir PulmoMate, PulmoNaide un Omron. Daži suņu saimnieki, kuru dzīvniekiem bieži atkārtojas AP, novērojuši, ka inhalāciju regulāra veikšana samazina AP recidīvu iespējamību. Lai veiktu inhalācijas terapiju, nepieciešama arī skābekļa maska. Inhalāciju iespējams veikt arī ar paštaisītu masku, piemēram, pielāgojot plastmasas glāzi šim mērķim.

Kompresijas inhalācija nav nepieciešama visiem suņiem ar barības vada dilatāciju, bet tikai tiem, kam attīstījusies vai bieži atkārtojas AP.

UZMANĪBU: albuterola ieelpošana nav ieteicama cilvēkiem ar plaušu vai sirds problēmām. Jautājiet savam ārstam, vai kontakts ar albuterolu Jums nav bīstams.

Albuterols ir medikaments, kas tiek lietots inhalācijās astmas un citu plaušu slimību ārstēšanai cilvēkiem un arī dzīvniekiem.

Gulēšana

*Suns gul, izmantojot Procollar apkali
Attēls: Dr. Kathy Morris-Stilwell*

*Atbilstošā leņķī novietota suņa gulvieta
Attēls: Dr. Kathy Morris-Stilwell*

Panākot, ka suns guļ ar augstāk novietotu galvu vai valkājot balonveida apkakli, kas saglabā galvu piepaceltu, iespējams gan palīdzēt sunim atveseļoties no aspirācijas pneimonijas, gan novērst tās attīstību nākotnē. Šādā veidā tiek samazināta iespēja nakts laikā regurgitētajam kuņģa saturam nokļūt līdz rīkles aizmugurējai daļai, un tiek novērsta mikro aspirācija.

Ķirurģisko un stomatoloģisko procedūru veikšana

Lielākā daļa saimnieku, kuru suņi cieš no megaesofagusa, ir uztraukušies par iespēju veikt jebkādas darbības ar anestēzijas izmantošanu. Tomēr, ievērojot dažus nosacījumus, šīs procedūras iespējams veikt droši. Pirms plānotās operācijas pārrunājiet ar veterinārārstu iespējamās problēmu mazināšanas ceļus.

Suņiem, kam netiek novērota metaklopramīda nepanesība, vēlams to lietot pusstundu pirms anestēzijas, lai veicinātu kuņģa iztukšošanos.

Ķirurģiskā galda priekšējo daļu būtu vēlams pacelt uz augšu, vai kā savādāk novietot dzīvnieku tā, lai galva būtu augstāk par ķermeņa aizmugurējo daļu. Šādi iespējams samazināt kuņģa satura reflukšu barības vadā.

Sarīgi atstāt traheotubusu trahejā, līdz dzīvnieks pats sāk veikt aktīvas rīšanas kustības, tas palīdzēs samazināt aspirācijas risku.

Pozu ar paceltu ķermeņa augšdaļu, vislabāk – vertikālu pzīciju (ķermenis atrodas perpendikulāri grīdai), nepieciešams saglabāt arī laikā, kad dzīvnieks atmodas no narkozes. Šādā veidā viss šķidrums, kas uzkrājies barības vadā, nonāks kuņģī. Jebkura šķidrumu uzkrāšanās barības vadā var novest pie aspirācijas pneimonijas, tādēļ jālieto visi līdzekļi regurgitācijas novēršanai.

Apmācība un atalgojumi

Lielākai daļai suņu ar megaesofagusu nevar dot standarta suņu kārumus. Daudziem suņiem izdalās liels daudzums siekalu jau brīdī, kad viņi vēl tikai sajūt ēdienu vai našķi, kas var izraisīt regurgitāciju. Tādēļ galvenajam atalgojumam par labi paveiktu uzdevumu jābūt saimnieka uzmanībai. Vārdiskas uzslavas un samīļošana ir ļoti veiksmīgi izmantojamas suņa apmācībā.

Megaesofagusa izārstēšana

Daudzi saimnieki cer, ka megaesofaguss tiks izārstēts, īpaši gadījumos, kad to izraisījusi kāda cita saslimšana. Diemžēl vecākiem suņiem tas iespējams tikai 15% gadījumu. Aprakstīti arī gadījumi, kad Vācu aitu suņa kucēniem pieaugot, megaesofagus vairs netiek novērots, tomēr šādi gadījumi ir reti. Parasti ar megaesofagusu jāsadzīvo visu mūžu. Šie suņi var dzīvot labas kvalitātes dzīvi, īpaši, ja iespējams izstrādāt individuālas metodes un paņēmienus, kas noder konkrētajā megaesofagusa situācijā.

Saimnieki bieži grib zināt, cik ilgi suns ar megaesofagusu var dzīvot. Atbilde ir – tik ilgi, kamēr dzīvnieks saglabā labu ķermeņa kondīciju un ir iespējams kontrolēt aspirācijas pneimoniju. Ja to ir iespējams nodrošināt, suns var nodzīvot garu, normālu mūžu. Piemēram, *Bailey* (suns ar *Bailey* krēslu) nodzīvoja gandrīz 13 gadus un mira plaušu vēža dēļ.

**Suns atgūstas no narkozes, atrodoties
Beilija krēslā (Bailey chair)
Attēls: Dr. Kathy Morris-Stilwell**

